

[Ministeren for Grønland.]

i Færingehavn, hvor det ligeledes af staten opførte centralolietankanlæg er beliggende, og hvor der altid vil være mulighed for at indtage såvel olie som andre forsyninger.

Af oplysningerne fra Holsteinsborg fremgår det, at den kgl. grønlandske handel ikke har anmodet om at få tilbageleveret den allerede ombordgivne bunkerolie, hvorfor skipperen ikke har haft lejlighed til at nægte at gøre dette, idet en sådan tilbagepumpning alene af tekniske grunde ikke lader sig gennemføre.

Hvad angår oplysningerne om, at Holsteinsborg på det pågældende tidspunkt havde masser af olie, er dette ganske givet korrekt, idet man på dette tidspunkt af året — det var jo sent i efteråret — normalt er i fuld gang med at fylde byernes tankanlæg op, således at man kan have sikkerhed for, at beholdningerne overalt er tilstrækkelige til at dække det lokale forbrug i vinterperioden, hvor tilførsel af olie under de særlige grønlandske forhold ikke kan finde sted. Den omhandlede enkelte leverance på 50 t til „M/S Bakur“ har naturligvis ikke i sig selv bragt denne vinterforsyning i fare, men det er lige så klart, at der ikke skal mange bunkerleveringer på 50-100 t til, i særdeleshed på den tid af året, før det bliver umuligt for kysttankskibet i rette tid at nå at fylde alle byanlæggene op i tilstrækkeligt omfang.

I den kgl. grønlandske handel er man imidlertid klar over, at der efterhånden vil opstå et forøget behov fra fremmede fiskerfartøjer for at kunne bunkre hvor som helst i byerne på den grønlandske vestkyst, og man er derfor i den nyere planlægning indstillet på efterhånden at dimensionere tankanlæg således, at man også kan imødekomme ønsker fra ikke-hjemmehørende, således som det ærede medlem hr. Johan Nielsen her giver udtryk for. Jeg vil dog tilføje, at såfremt det ærede medlems udtryk „i bekneb“ skal forstås som dækkende en nødsituation, ja, så vil den kgl. grønlandske handel altid hjælpe med forsyninger, således at vedkommende fartøj kan nå frem til Færingehavn og dér få sine almindelige forsyninger, selv om dette naturligvis ikke er så nemt og så fordelagtigt for fartøjsejeren, som det ville være at bunkre på det sted, hvor han befandt sig.

Jeg synes, det er udmærket, at det ærede medlem har rejst denne sag, da der derved understreges et ønske, som vi alle gerne ser opfyldt.

Johan Nielsen: Jeg takker ministeren for svaret. Jeg er ikke i tvivl om ministerens gode vilje, og jeg er heller ikke i tvivl om, at KGH for fremtiden vil gøre det bedre. Det var jo ikke den sidste olie, de færinger ville have i det tilfælde; det var bare så meget olie, at de kunne komme videre.

Hvordan „bekneb“ skal forstås, bliver jo altid et fortolkningsspørgsmål. Blot vil jeg understrege, at det vil være vanskeligt at drive havfiskeri ved hele Grønland, hvis man kun skal have én eneste havn, hvor man til enhver tid kan bunkre; så vil hverken færinger eller andre udlændinge, som fisker deroppe, ej heller fiskerne fra Danmark, som nu er begyndt at komme derop, kunne drive fiskeri deroppe. Jeg håber, at man vil kunne indse dette her, så det kan blive bragt i orden.

Forholdet Grønland, Færøerne og Danmark er et meget ømfindeligt forhold. Hvis de folk, som har lavet „Færinger—Frænder“, kendte til, hvordan det var, og beskrev forholdet i mellemkrigsårene, ville det blive noget helt andet end det stykke, der nu går på Fiol-Teatret. Det er jo en søndagsskolefortælling i forhold til, hvad der skete mod færinger på Grønland i mellemkrigsårene. Derfor ligger det mig meget på sinde, at vi kan få bragt orden i disse ting.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 69) findes i tidenden sp. 1726, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 441).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.